

המור השביעי

זַתְּפִי־סִיקָה בְּכוּוֹן אֶחָד

.. שר התוץ טען בכינוס הציוני
שגורלנו וזרכנו נקבעו ע"י
שר האומה. אולם אנו יודעים
ששום שר-אומה אינו קיים —
כי הכל תלוי בנו. בנו תלויים
גם המשך העליה וגם פיתוח
הארץ" —
(חזן, בנאום להברי סניף
מפ"ם בבאר-שבע).

..את הכרתו של עולם המהפי
כה... נשיג בנאמנות. — —
הנני בטוח שיהיה עוד גרוסיקו
שני. הוא בודאי כבר נולד.
אינני יודע אם לומד הוא כעת
בב"ס סובייטי, או חזו חניך
וזאוניברסיטה, או שטא כבר
דיפלומט צעיר או בוגר באר"ם.
אילם לא בדיסלומטית נקדם
את יום נוא" —
(חזן, עמ.)

זאת שר-האומה לטון נעלב:
הגיעוני דבריך פסניך באר-שבע
אינני חולק שזכותך היא לתקף
משגים רופפים שנמזתי. אשר צבע
זתפיסי צבעם, ולראות את הנוף
ראה אנטי-מיסטיית. זה טעם לשבח

לא אקפת לי אפילו, חני ראשי
ואף כי צר לי על כך ויש
רגש עגום בי
שהתקפת אותי גם באפן אישי
לעיני כל הפניף קם-בי.

שרמנת בי אין לי כל חלק שמור
בפרקי תולדותם של ימינו אלה
ובקלל הצגותי כאפס גמור
שאינו קים. אבל פילא.

לא גורא. איני אל, איני בודה
או קרישנת,
ואתר לתקפני תוך שגרא-דלשנא.

וביחוד: הן גרפתי מה עם וקרוב
נחסף אלי. לא תעלב, נעלב.

אבל אף כי נפשי מקבלת דינה
וסונמת ולא היתירות למקשול לה,
מה מה אכחד מקד? יש בי קנאה
ונפצם, מה רצ, משה בשאול היא.

יש קנאה בי וישוא אצטדק ואפעל...
יש קנאה... לקבי (את ישרו אקרבת)
מקנא בגרוסיקו הלז הקטן.
הילד, הנשקף פלו-סוד מדבריך...

שפרשף עליו, כמין זק קיעד,
ראה מתפיסית וטרנסצנדנטלית
המוארת באור ראית הנולד-
בערשו ונוצצת פטל היא.

שמתחף עליו כמעבר ליש
חוט של מיסטיקה-לירית
וליריקה מיסטיית
עד שכל שר-אמה קצת קיה מתרגש
לו שמע זאת בתוך ארירה מה
מרדסיקטיית...

מקנא אני בו, באותו ואטום,
שאולי הוא כבר אז אל בית-
ספר סובייטי...
ואולי הוא סמורנט... ומצחון
לו שמוט
על ערפול... מה יודע לבנו הפתיו

ואולי דפלוקט הוא צעיר ועלום
ובגשתו למזגון הוא על שקם טופת
לרעו הסובייטי, פאלו לא כלום...
ויפים לו סדיו הפתלים, לפוחת...

מקנא אני בו... ומקשיב במקרש
לנעימה ולטון (רב ערקם פיודע),
ולפי קצת פריה, אף בפי אני מש
מתיקות משנה קלי ידעתי מדוע.
נתן א.